

På fallets brant : en pikant äktenskapshistoria

Sinbad, Ali

59 C Br.

Roma
(Bij
Lu.
o

PÅ FALLETS BRANT

En pikant äktenskapshistoria

af

Ali Sinbad.

1895

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

Aktenskapet är kärlekens graf — säger ju ord-
språket. Är det rätt?

Måhända!

Men endast om man förutsätter: äktenska-
pet är aktningens graf, och med högaktningen
dör äfven kärleken. Men för att man ömsesi-
digt skall förlora aktningen för hvarandra, be-
höfs merendels endast äktenskapet.

Och hvarför?

Jo, hittills hafva båda parterna bemödat sig
om att visa sig i den fördelaktigaste belysning
för hvarandra, ansett rent af både som rättighet
och pligt att behaga hvarandra. Sedan kommer
slappheten, ligkiltigheten, man finner beqvämast
att visa sig så som vår herre skapat oss, och må
det låta så hädiskt det vill, så får man väl er-
känna, att han ej alltid åstadkommer mäster-
verk.

Har jag ej rätt, ärade läsare?

Man måste dock för rättvisans skull tillägga, att på grund af de fleste unga fruars öfverspändhet till och med de allra präktigaste män löpa fara att förlora sina hustrurs ursprungliga goda mening om dem, endast därför att de icke äro sådana *hjeltar*, som de enligt sina bättre hälfters fantasi måste vara. Ty mod är det, som kvinnorna i synnerhet skatta högt hos männen.

Och brist på mod var det just, hvad den unga förtjusande Gerda Wärnsköld, sedan två år tillbaka gift med en juridisk embetsman i Stockholm, ansåg sig ha rättighet att förebrå denne. Unga frun hade nämligen vid sidan af många goda egenskaper det lilla felet att vara af ett väl hetsigt temperament och var en teoretisk anhängarinna af näfrätter.

Hon försäkrade visserligen, att hon äfven i praktiken skulle förfakta denna teori, om något tillfälle erbjöde sig — i hennes nedersta byrålåda befann sig till och med en revolver och några dussin patroner — men hittills hade hon aldrig kommit i sådant läge, att hon behöft göra bruk hvarken af revolvern eller styrkan i sina små händer.

Orsaken till hennes ringaktning för mannen var följande.

På andra året af hennes äktenskap hade denne, som hon hittills hållit för en hjälte, haft ett äfventyr — och det i vittnens närvaro till på köpet — som djupt förstämde henne, och öfver denna förstämning hade hon, trots förståndigt tilltal, icke mera kunnat blifva herre. Deremot hade hennes dåraktiga hallstarrighet först gjort äfven hennes man förargad och slutligen vållat kyla och främmande förhållande mellan de eljest för hvarandra skapade makarna.

Och då ingen af dem ville medgifva sig hafva orätt, ingen ville uttala första försonande ordet, så blef klyftan dem emellan allt djupare, allt bredare.

Och orsaken till allt detta var dock en obetydlighet.

Richard, hennes man, hade en afton i sällskap med några kamrater suttit i Berns salong under muntert samspråk. Bredvid dem befunno sig några unga, berusade handelsbokhållare. I den rådande trängseln råkade de knuffa till de andres bord, en ordvexling uppstod, och deras kitslighet tycktes i synnerhet rikta sig mo

Richard. Denne låtsade likväl icke alls om dem och efter en stund lemnade vännerna lokalen. Vid Kungsträdgården skiljdes de åt, och Richard fortsatte sin väg ensam åt Norrlandsgatan.

Ensam kan man dock ej sägs, ty snart döko grälmakarne från Berns upp tätt bredvid honom och en af dem knuffade till Richard.

Det var alltså meningen att ställa till ett slagsmål. Det föll likväl Richard ej på aflägsnaste sätt in att gifva sig i delo med de berusade. Om som jurist var han dessutom alls ingen anhängare af näfrätten. Utan att känna den minsta fruktan, ville han likväl blifva qvitt de råa slynglarne, och då händelsevis en polis-konstapel blef synlig, uppmanade han denne att taga fast fridstörarna, i det han i korthet relaterade saken för honom. De andra kilade i väg så hastigt som möjligt, när de sågo saken taga denna vändning, men den egentlige fridstöraren blef fast och affördes till närmaste vaktkontor. Richard upprepade der sitt klagomål, som den andre, hvilken hastigt nyktrat till, icke kunde bestrida, hvarpå han, efter att ha nödgats uppgifva namn och adress, fick gå sin väg.

Den dädlystna Gerda hade emellertid, när hon fick höra talas om saken, funnit sin makes lugna och högst förnuftiga handlingssätt mycket olikt en hjertes beteende, sedan funnit det mycket beslägtadt med feghet och slutligen kommit till den åsigt, att en man, som anropar polisen om skydd, alldeles icke vore en äkta man.

Den qvinliga logiken är så beskaffad — gud bevare oss väl, när den kommer i farten!

Och här yttrade den sig i praktiken på ett sätt, som väl kunnat göra till och med en mera godmodig man än Richard ursinnig: Gerda föredrog celibat framför äktenskapets nöjen med sin man, med »en sådan» man . . .

Det var om sommaren och det fiendtliga äkta paret bodde på sommarnöje ett stycke utanför Stockholm. Äkta mannen tillbragte sin dag under arbete inne i hufvudstaden; när han efter en mödosam dag stigit ombord på den lilla ångbåten och landstigit på den rankiga ångbåtsbrygga, som låg utanför hans sommarnöje, glädde han sig på förhand åt att få hvila själ och kropp i hemmets lugna sköte. Men han blef grymt bedragen: ingen näsduk fladdrade honom välkomnande till mötes uppifrån verandan,

som i forna, lyckliga dagar, intet litet rosigt anlete blickade med klara, längtande ögon mot honom, inga små otåliga fötter trippade ned öfver strandvägen mot »lilla gubben»! Nu bestods honom endast en kylig, enstafvig helsning och aftonmåltiden intogs under trumpen tystnad. »God natt!» — »God natt!»

Hvar och en gick in till sig, äkta mannen i rättmätig vrede och frun i dåraktig förvillelse beklagande sitt olyckliga öde, som kedjat henne vid denne känslolöse jurist.

Men under det mannen led och i hans själ stred en fruktansvärd hård kamp mellan stolt-heten och kärleken till det sköna väsen, som förut gjort honom så lycklig, vaknade i Gerdas bröst begäret att söka en ny lycka, eller, som qvinnorna i dylika fall pläga uttrycka sig: »hennes hjerta (rånade efter kärlek», efter ett vär-digt föremål att älska och högakta.

Ett sådant trodde hon sig hafva fannit i gestalten af en vacker, mörk ung man, som, all-tid omsorgsfullt slätrakad, ville anses tillhöra teatern och som genom sin sympatiska, manligt klingande basröst icke blott gjorde omgifningen osäker, när han gick ut att promenera, utan äf-

ven alla tider på dagen och natten lät gran-
narne gratis njuta af sina sångöfningar.

Äfven Gerda, som han endast bodde några
stenkast ifrån, fick beundra hans sångkonst.

Han var en f. d. egendomsegare, som gjort
konkurs, och nu med de penningar, han kunnat
rädda, kommit till hufvudstaden för att utbilda
sin röst och ingå vid operan. I festliga lag
hade hans röst i öfvermåttan prisats af bjudna
vänner, och nu ansåg han sig ej kunna företaga
något lämpligare att vinna europeisk ryktbarhet
som storsångare och skörda lagrar och — pen-
ningar i massa.

För detta ändamål lefde han nu i landtlig
stillhet, endast några gånger i veckan besökande
sin sånglärare i Stockholm.

I medvetande om att en stor sångare icke
kunde tänkas utan kärleksäfventyr, sökte han
ett sådant, och Gerda föreföll honom som ett
särdeles tacksamt föremål för hans erotiska stu-
dier. Lilla fru Gerda å sin sida deremot hade
för länge sedan börjat att svärma för den präk-
tiga basen. Timmatal låg hon nu i fönstret och
lyssnade till hans sång och till och med den
fatala omständigheten, att fram mot hösten bön-

der ofta foro förbi hennes fönster (som var beläget alldeles tätt öfver en byväg, ledande ut åt åkrarna), med gödsellass, icke blott tidigt om morgonen utan äfven om dagarna, kunde störa hennes njutning.

Hon såg i mannen med det bruna lockiga håret och den spänstiga gången sitt ideal af ädel manlighet och tviflade icke ett ögonblick på att han äfven egde ett lejons mod. Utan en sådan egenskap kunde hon ej tänka sig den man, åt hvilken hon ville skänka sitt hjerta.

Men lastens väg sluttar brant nedåt! Intet under alltså att bakom Richards rygg snart ett — om än jembförelsevis oskyldigt — förhållande uppstod mellan Gerda och Carlo Bachi — så hade sångaren med blick på framtiden italianiserat sitt forna hederliga svenska namn Kalle Back.

Om detta förhållande hade den rastlöst verksamme äkta mannen naturligtvis ingen aning. Parets möten egde ju endast rum i hans frånvaro och äfven då blott helt flyktigt.

Unga fru Gerda hade ännu ingen öfning i att synda, och Carlo, som hade sitt mål klart för sig, ville icke skrämma henne genom ett för

tidigt angrepp, desto hellre som han snart erhöll kännedom om den äkta mannens förkastlighet — Gerda framstälde sig naturligtvis som ett olyckligt offer — och derigenom kände sig säker på att förr eller senare eröfra henne.

Men i samma mån som han endast spelade den svärmiske, platoniske älskaren vann han allt mera hennes förtroende, hennes kärlek, och i samma mån blef hon allt mera otillgänglig för sin man.

Och så hände, sent en afton, efter ett häftigt, äktenskapligt uppträde, hvarunder till och med ordet skiljsmessa uttalades, att Gerda, klädd i en lätt nattdrägt, skyndade ut i trädgården för att der svalka sitt stormande blod. Och en olycklig slump ville, att Carlo just i samma ögonblick gick förbi trädgårdsstaketet. Han såg den sköna frun, hon igenkände äfven honom, och, kännande behof af att utgjuta sitt hjerta, tillät hon honom — att klättra öfver staketet . . .

Natten var mörk, tunga moln dolde månen, vinden susade i trädkronorna — allt var högst romantiskt . . . precis så romantiskt, som det måste vara för att bringa på fall dygden hos en ung, i hågen dyster fru. Till och med medve-

tandet om äkta mannens närvaro och faran deraf bidrog endast till att öka det pikanta och bedårande i situationen.

Nästan en hel timme gick Carlo arm i arm med Gerda fram och tillbaka under de lummiga lindarna, besvarade hennes klagan med dyra kärlekseder, som hon halft förvirrad tillbakavisade, men ändock hänryckt lyssnade till.

Endast om en kyss ville hon ej höra talas, så länge ännu ett band fjättrade henne vid hennes afskydde man, och då Carlo med ett djerft grepp tryckte hennes svällande barm intill sig i afsigt att tilltvinga sig denna lycka, stötte hon honom ifrån sig . . .

Då började det falla ett sakta regn.

Men tanken på att behöfva skiljas nu föreföll dem båda för sorglig; hon hade ännu så mycket att säga honom, han hade ännu så mycket kvar att önska . . . hvilket allt bäst läte sig ske inom fyra väggar. Då han därför hviskande bad henne att icke ännu skicka bort honom, och hon dertill svarade, att det vore omöjligt att längre stanna kvar i det fria, fortfor han djärft:

»Ja, i det fria — men i ert rum, Gerda!»
En het rodnad flammade upp i hennes an-

sigte, men endast för ett ögonblick. Hon såg på honom och frågade bäfvande:

»Och ni skulle verkligen ha nog mod att nu följa mig in i mitt rum?» hvarpå vår Don Juan med emfas svarade:

»Hvad skulle jag icke våga för ... dig!»

Gerda darrade, till hälften af en outredd känsla af välbehag, men sade ännu en gång varnande:

»Men då måste vi passera förbi ... min mans rum!»

Carlo svarade i föraktlig ton:

»Och det skulle skrämma mig? ...»

Åh! Han var modig som ett lejon ... det fanns ej tvifvel derom!

»Kom då!» hviskade den unga frun — och ledande honom genom förstugan förde hon honom i mörkret uppför trappan, genom en korridor, förbi sin mans rum, ända till sin sängkammare ...

Det var rent af förvånansvärdt, med hvilka kattfjät den unge hjälten rörde sig, huru skarpt han urskiljde hvarje föremål i mörkret, huru omsorgsfullt han visste att undvika hvarje påstötning ... Så skriker den rädde fram, icke

den modige — och en kylande känsla bemäktigade sig vid denna iakttagelse den unga frun, som i sin öfverretning och sitt trots helst hade sett, att hennes man vaknat och trädt dem till mötes.

Hennes man kunde gerna få veta, att hon fannit ersättning, att det vore slut dem emellan.

Tack vare sångarens tysta steg kommo de likväl oantastade in i Gerdas sängkammare, dit Carlo inträdde rysande, den unga frun med mörkt anlete. Tanken: »äfvén denne man saknar mod, han smyger som en tjuf!» hade fått herravälde öfver alla hennes forna känslor. Hvarken den bäddade, i en ampels matta ljus hvitskimrande sängen, eller annan intim oordning i rummet kunde förvirra henne, icke en gång sjelfva närvarou af den unge mannen, hvars lystna blickar halkade från föremål till föremål för att slutligen med hänryckning stanna på den vackra frun.

Nu var han viss om sin seger. Den kyliga ton, det afvisande sätt, hvarmed Gerda började samtalet, i det hon bad honom förklara det tve tydiga i hennes steg endast genom hennes önskan att få klarhet i förhållandena, emedan hon

ej en dag längre ville förblifva i denna tvetydiga ställning mellan honom och sin man — icke ens detta kunde rubba hans tillförsigt. Han nödgades endast att gå något mindre stormande till väga än hans afsigt varit, och hvartill han trott sig berättigad genom Gerdas upprörda sinnesstämmning i trädgården.

Carlo visste, huru han skulle »taga qvinnorna»; med glödande fantasi utmålade han därför till en början för Gerda sin lysande framtid som sångare; — de skatter, som han då skulle inhösta, riktigt gnistrade och blänkte i hans skryt, och naturligtvis lade han dem allesammans inför fötterna på henne, sitt hjertas härskarinna!

En lösning af de fjättrar, som nu tryckte Gerda, önskade han icke mindre ifrigt än hon, och han hade endast väntat på en vink af henne för att energiskt taga i tu med hennes ovärdige man och till en början som hennes trogne vän och fullmäktigade ombud göra hennes vilja gällande.

Carlo egde en viss värtalighet och en ton af öfvertygelse, som skulle hafva narrat klokare personer, och äfven den unga fruns misstroende

förstod han slutligen att besegra genom tims-
långa, af energi, passion och hänförelse svällande
bädyranden.

Och då morgonen grydde, hade han verkli-
gen förmått omvända Gerdas sinnesstämning så
helt och hållet till sin gunst, att hon äfven tyck-
tes vara mottaglig för ömmare hyllningsbetygel-
ser och att han — trodde sig kunna våga allt.

Han kastade sig passioneradt på knä fram-
för henne, omslingrade lidelsefullt hennes lif,
pressade sitt ansigte ned i hennes knä och sökte
bringa hennes blod i uppror. Gerda anade fa-
ran, vred sig undan och stred emot och hade
dock icke kraft att vredgas på allvar . . .

Men snart var det icke längre fråga om
begär och försvar — utan det rädde blott en
vild kamp, i hvilken den starkare måste blifva
segraren . . .

Då gick det . . . steg hördes . . . De komma
allt närmare i korridoren . . .

»Min man!» hviskade Gerda, och blek som
ett lirft släppte Carlo henne.

»Han kommer hit!» mumlade Gerda för-
tviflad. — »Vi måste bort härifrån!»

Carlo fattade sin hatt: »Vilken väg?»

Den unga frun besinnade sig ett ögonblick: »ingen utväg!» Derpå rusade hon till fönstret, ryckte upp det och utbrast:

»Ni måste hoppa ned, min man får icke finna er här, och jag måste öppna för honom — jag *måste!*»

Det låg hela våldsamheten af hennes stolt-
het, som i medvetande om hennes brottslighet
endast så mycket obändigare reste sig upp, i
den ton, Gerda använde, och hon hade kraft
nog att rycka Carlo till fönstret. Men denne
ryggade förskräckt tillbaka:

»Det är för högt! Jag bryter nacken af
mig!»

»Och om ni skulle göra det — min heder
måste väl vara värd det för er, eljest är ni en
feg stackare!» ljöd det vildt emot honom.

Han tittade åter ut och mätte afståndet till
marken.

Men Gerda rusade till dörren och ropade:
»jag öppnar!»

Då svängde han sig upp i fönstret, men hon
vred om nyckeln, så att hennes man skulle fin-
na dörren öppen, och i samma ögonblick hop-
pade Carlo ned i djupet.

Han hade vågat det — han var dock hennes hjelte!

Och om han nu krossades, så skulle hon sörja honom i hela sitt lif.

Utom sig rusade hon fram till fönstret och såg ut bakom gardinerna. Men redan i nästa ögonblick ryggade hon tillbaka med ett halvkväfdt rop af raseri och afsky, ty Carlo låg icke sönderkrossad på vägen, utan mjukt bäddad på en högt lassad gödselvagn, som två oxar, körde af en sömnig bonde, mycket långsamt drogo förbi fönstret, just som han — *icke* ville våga hoppet, men nu med stor precision och stort dödsförakt gjorde rakt på det mjuka underlaget.

Den känsla af moraliskt och fysiskt äckel, som öfverkom fru Gerda vid denna anblick, kunde endast öfverträffas genom känslan af hennes skuld och medvetandet om att så när hafva fallit ett offer för denna menniskas lustar.

Olidliga tanke! —

I detsamma knackade det sakta.

En rysning genomfor henne, hon blef hvit som lakanen i sin bädd, och det var endast med

uppbjudande af hela sin kraft som hon förmådde ropa:

»Stig in!»

Det var, som hon visste, hennes man. Han var ännu påklädd och såg blek och trött ut.

»Hvad vill du!» ljöd det hårdt emot honom.

»Afbedja min orätt emot dig! Återfå din kärlek till hvad pris som helst!»

Det kändes, som om en dolk gått genom fru Gerdas hjerta, då hon hörde den ton af smärta och lidelse, hvaremå han talade. Men hon sade ingenting.

Hennes make fortfor: »du har rätt. En man, som saknar mod, är ingen man. Du har äfven rätt, när du förebrår mig, att jag den der gången handlade med mera öfverläggning än handlingskraft. Men du har orätt när du anser mig för feg. Det är jag icke!»

Han skälfde af den inre vrede, som han måste lägga band på.

Efter en paus fortsatte han, men nu fullkomligt lugn:

»Hvilka bevis önskar du på mitt mod? Fordra! Befall! Skulle så ock döden hota mig!

Hellre dö, än att lefva längre på det här viset!»

Huru ståtlig var ej denne eljes så lugne man i sin våldsamma lidelse! Det jublade i Gerdas hjerta, och hon skulle helst ha fallit honom om halsen. Men — kanske skröt han blott, när allt kom omkring, af sitt mod som den andre? Is lade sig åter omkring hennes bröst och med ett hånfullt leende sade hon:

»Du vill gifva mig ett bevis på ditt mod? Godt! Hoppa då ut genom detta fönster!»

Richard såg på henne med stora ögon, men derpå blixtrade det vredgadt till i dem:

»Du behöfver icke häna mig! Jag menar allvar!»

»Nå, hoppa då!» svarade hon gäckande.

Då såg han leende, öfverlägset på henne.

»Och det skulle vara mod? Barn! Barn!»

Han stod redan på fönsterbrädan, hans gestalt hade redan krökt sig till språng, men då utstötte Gerda ett rop af ångest, ryckte honom tillbaka, så att han så när fallit omkull, omfamnade honom stormande och bad, smältande i tårar:

»Förlåt! Förlåt! Förlåt!»

Den olycklige äkta mannen förstod icke allt, som hon ville säga dermed, han förstod blott, att hon nu åter var hans egen och nu för alltid.

Sällhetsdrucken bar han den halft vanmäktiga till bädden, och med glödande kyssar väckte han henne till nytt, saligt lif . . .

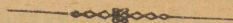
Gerda har sedan varit den ömmaste, mest hängifna maka. Carlo har icke mera besvärat henne. Han prisade gödselvagnen som sin räddare och aktade sig för att ånyo utsätta sig för vådorna af denna kärleksförbindelse. Han är medlem af ett kringresande teaterband och gör der sin kur för små fördomsfria aktriser, som ej ega någon besvärlig äkta man.

* * *

Men denna historia, berättad till unga, öfverspända fruars nöje och nytta, är intet undantagsfall, utan är *typisk*. Ty derom kunna alla unga fruar vara öfvertygade, att män, som vilja locka dem till äktenskapsbrott, i likhet med Carlo nog också skulle hoppa ned på en gödselhög

för att rädda skinnet. Äktenskapsförbrytare äro alltid feqa.

Hvad som alltså fattas denna historia i poetisk flygt, ersätter den genom sund moral. Men moralisk bör ju en skriftställare framför allt vara i detta pressåtalens tidehvarf.

Obehöfligt.

Fadern: Jag förstår inte hvad det är åt min klocka i dag. Den har inte gått ur fläcken på hela förmiddagen. Jag får visst lof att skicka den till urmakaren för att göras ren.

Carl (5 år): Det behöfs inte, lilla pappa! Jag och syster Ellen tvättade den i morse med tvål och borste.

Vid table d'hôten.

Hur står det till, min gumma lilla?

Jo, jag känner mig illamående.

Hvad vill det säga? Mår du illa? Det kunde du ha' börjat med före soppan! Nu får jag ju betala hela table d'hôten för dig.

Katederb'omma.

Den kärlek och omvårdnad eskimäernas qvinnor bevisa sina barn är verkligen rörande. De taga aldrig ögonen från dem och bära dem därför jemt i en korg på ryggen.

* * *

Två flickor skulle en gång följa med en bonde till landet. Komna ett stycke utom stan

kände den ena flickan sig i en viss förlägenhet, men beslöt sig till sist att afhjelpa det medan de sutto i vagnen. Efter en stund vände bonden sig om och frågade hvad det var som rann: Åh, svarade den ena raskt, det ä' bara korken som gått ur sockerdricksbuteljen. När de hade åkt ett stycke till, kom bonden i samma knipa, hvarför han steg ned af vagnen, i det han yttrade till flickorna: Nu kan det gå an att få en kork te' sockerdricksputel'n.

* * *

En puckelryggig mötte tidigt en morgon en enögd. God morgon, sade den senare, jag tror ni tagit på er bördan, fast det är så tidigt. Ja, ni har rätt, — svarade den puckelryggige, det är mycket bittida; ni sjelf har inte hunnit med att slå upp mer än ena fönsterluckan.

Af två onda ting.

A.: »Men hur kunde vår gemensamma vän gifta sig med en så gräsligt ful flicka?» B.: »Jo, ser du, hans affärer voro sådana, att han endast hade att välja mellan gift och hemgift.»

Vårt tjänstefolk.

Hur' många tjenare har frun då?

Hur' då?

Jo, jag har alltid varit i familjer, der det funnits fyra tjenare, för jag ska' säja att jag är van att få dra min lilla priffe på qvällsqvisten.

Bättre osagdt.

»Och nu, min bäste öfverste, kom och sätt er bredvid mig och tala om alla skandaler, som inträffat medan jag varit borta.»

»Hm, min fru, hm, saken är den, att det icke händt några skandaler medan ni varit borta.»

Mindre angenämt.

Tvenne systrar äro på bal. Den äldre af dem vakar öfver att den yngre skall iakttaga ett sedesamt och i allo passande uppförande och håller just på med följande moralpredikningar: Fy skäms, Anna, aldrig kunde jag tro, att du skulle så glömma din uppfostran. Jag hörde mycket väl, att du lät en herre kyssa dig i tamburen.

Anna: Gräla nu inte, du låter ju dagligen en herre kyssa dig.

Den äldre systemen: Det är dock en annan sak, det är min fästman.

Anna: Ja, det var också din fästman, som nyss kysste mig i tamburen.

Den nya mostern.

Hör nu, lilla Alma, hvarför kallar du alltid fru Pettersson för moster.

Jo, hon är min kaffemoster. Pappa har sagt, att hon och mamma äro kaffesystrar.

* * *

Fragment af ett bref från en ung fru till hennes bortreste man:

Här hemma står allt bra till, jag är rask och »lillan» kryper omkring på alla fyra. Jag hoppas att du gör sammaledes.

Hjelpt på trafven.

Louise: Kära kusin Julius! Kan du tänka dig, att jag drömde om dig i natt? Du gaf mig en kyss!

Nå, men hvad sa' din mamma då?

Åh, hon var inte inne. Alldeles som nu.

Elakt.

A.: I morse afled min svärmor.

B.: Ja, är det inte som jag alltid sagt, att det dock fans något godt hos henne.

* * *

En gammal gubbe, som var mycket tank-spridd af sig, hade förlagt sin ludna mössa, hvarför det letades i hela huset efter den.

Bäst det var utropar den lilla femåriga Ulrika: Ack, nu vet jag hvart pappas ludna mössa tagit vägen: Mamma och syster Mina ha tagit hälften hvar.

Det viktigaste.

Modern (till sin son före examen): Laga nu bara att du går igenom, ty kom i håg, att tår-tan redan är bestäld tills i afton.

Naivt.

Den resande herrn till pojken, som öppnat grinden: Tack, min gubbe lille, nästa gång skall du få en slant, för nu har jag ej vexlat.

Pojken: Det gör ingenting, herrn, far ämnar sig ändå till sta'n i dag, han kan vexla, så kan

herrn få tebaks nästa gång herrn kommer hit,
för si jag står alltid på samma ställe.

* * *

Värdinnan till den inneboende: »Hr Petter-
qvist får vara god och låta bli att störa gran-
narne med att blåsa i sin basun under nätterna!»

Petterqvist: »Tyst, tyst, värdinna lilla, nästa
natt skall jag blåsa under täcket.»

En skilnad.

En barberare har slagit upp sin butik straxt
invid en advokatbyrå. De båda affärerna har-
moniera förträffligt med hvarandra: — det är
endast någon skilnad på det sätt, hvarpå de
renraka sina kunder.

Skada.

En snusare bjöd på jernvägen en annan
herre med ovanligt stor näsa på en pris, men
denne svarade höfligt att han ej snusade. Snus-
saren betraktade honom ett ögonblick tankfullt
och anmärkte så i grubblande ton: — »Det är
skada på så stor naturlig begåfning som ni har.»

Komprometterande bevis.

Den besökande: Är baron hemma? Tjenaren: Javisst, stöflarna ä' ju hos skomakaren.

Presten och skjutspojken.

En prest åkte en gång med en bondpojke, och trodde sig vara okänd. Han frågade: Hur långt ha vi till korsvägen?

Dä' ska' ja' fälle säja när vi kommer te presten.

När de kommo till korsvägen sade pojken, i det han pekade på vägvisaren: nu ä' vi ve' presten.

Hvarför kallar du den der presten?

Fälle gör jag så, sade pojken, för han visar alla vägen, men går den inte sjölf.

Rent spåk.

En egendomsegare som aldrig fick hafva sin fruktträdgård (hvilken låg invid landsvägen) i fred, lät till slut införa följande annons i tidningen: Herrar turister och andra, som icke kunna motstå frestelsen att stjäla frukt ur min trädgård, ombedjas på det vänligaste att bära på sig visitkort med namn och adress eller andra legitimationspapper för att underlätta lik-

besigtningssmannens arbete, och på det jag må kunna sända deras kadaver till deras sörjande anförvandter.»

Afsnäst.

En herre ville dritva gyckel med en äldre dam som var särdeles originel, och tillika kläddes sig mycket antikt.

Herrn: Ack! min fru, jag är en sådan älskare af antiqviteter, så jag skulle vilja kyssa sjelfva fällen på er kofta.

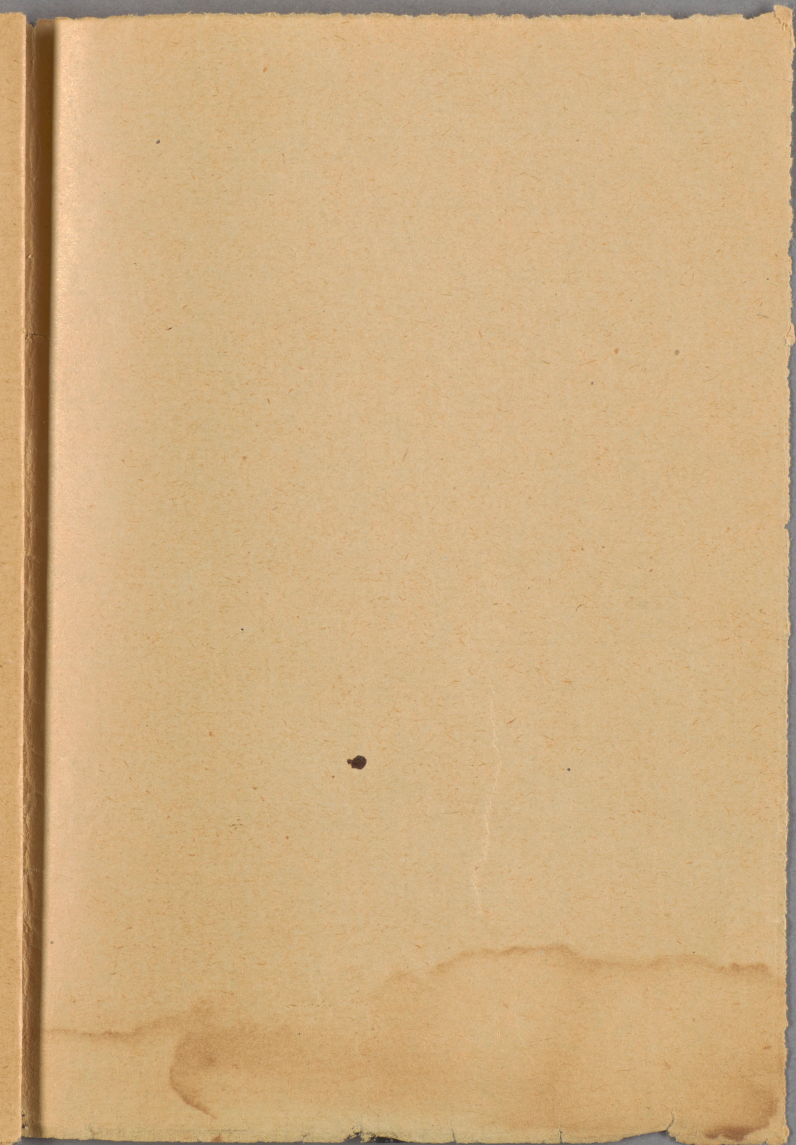
Damen: I så fall, min herre, skall ni till och med få den äran att kyssa min hand, för den är ändå trettio år äldre.

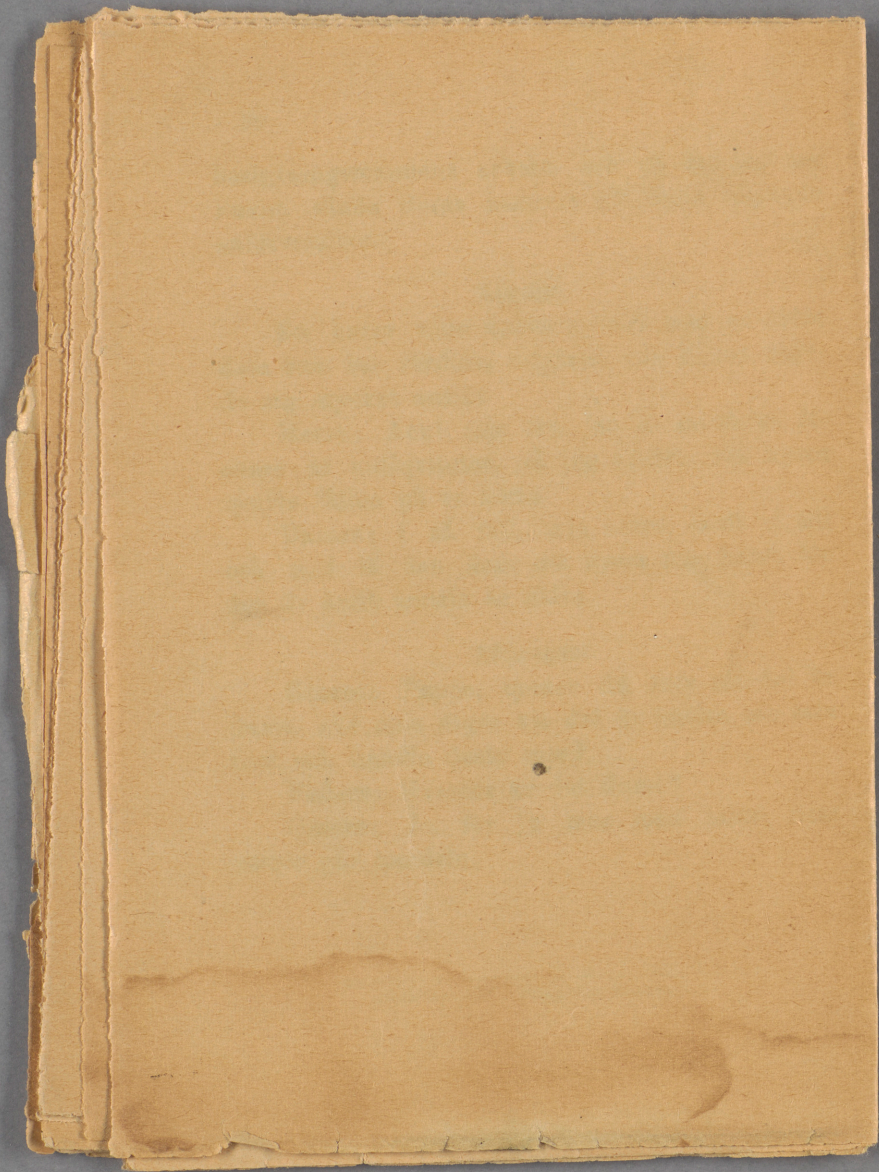
Affärsgeni

Gossen: Pappa, tycker du inte att det är dumt, när man säger att det är bättre att tala litet och handla desto mer?

Fadern: Hvarför är det dumt?

Gossen: Jo, för ju mer man talar, dess bättre går handeln.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

